

то градъ често пѣти се установявали претендентѣ за цариградския прѣстолъ. Цариградъ билъ винаги по-опасенъ за българската държава, чиято голѣма частъ, цѣлиятъ басейнъ на Марица, съставя неговъ естественъ хинтерландъ отколкото България за Цариградъ, който черпилъ политическа и стопанска мощъ отъ богатата прѣдна Азия. Често пѣти българската държава била стѣснявана между Дунавъ и Стара-Планина, тя била дори дълго врѣме владѣна отъ Цариградъ въ врѣмето на византийцитѣ и турцитѣ. Дори латинцитѣ, които случайно се настанили прѣзъ 13 вѣкъ въ Цариградъ, оспорвали съ оружие въ рѣка на българитѣ не само южна но и сѣверна Тракия. Само когато Цариградъ изгубвалъ своята подкрѣпа въ Европа и Азия сжщеврѣменно, или билъ ябѣлка на раздоръ между претенденти, настѣпвали лоши дни за него и наши енергични князе и царе стигали побѣдоносно до неговитѣ стѣни и можле да владѣятъ извѣстно врѣме цѣла Тракия, особено въ врѣмето на царъ Иванъ Асѣнъ II (1218—1241), когато българската държава къмъ Цариградъ стигала до р. Ергене и градъ Мидия.

Въ миналиятъ вѣкъ, когато силата на Цариградъ въ Европа и Азия се ломила безспирно подъ ударитѣ на засилената руска държава, бѣ настѣпило сгоднo врѣме за освобождение на покоренитѣ отъ Турция народи и се очертаваше ясно опасността, която заплашваше Цариградъ: отслабналъ и станалъ безпомощенъ въ разслабената въ всѣко отношение турска държава. На помощъ на турския Цариградъ се притекоха западнитѣ и централни европейски сили, които вѣрваха, че мирътъ въ Ев-